

TERCER DIUMENGE DE PASQUA C

PASTURA LES MEVES OVELLES... ”

Durant el temps pasqual, l'Eglésia no para de contemplar el seu Senyor, mort i ressuscitat. El és el Cap i el Salvador, diu Pere davant del Sanedrí (primera lectura). Ell és igualment l'anyell immolat i vencedor, diu l'Apocalipsi (segona lectura). Ell és el Senyor que confia la seva Església a Pere i als seus companys, diu el final del evangeli de Joan.

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA

Aprofundir aquest text: Fets 5, 27-32. 40-41

Els Apòstols, com Jesús al moment de la passió, compareixen davant del Sanedrí, el gran consell. El gran sacerdot està inquiet: què passaria si el poble anava a retreu-li la mort de Jesús? El discurs de Pere és un resum de la fe cristiana naixent. En un joc corprenent, ell oposa l'acció mortífera dels caps a l'acció vivificant de Déu: *vosaltres l'heu executat, ell l'ha ressuscitat*. Els caps han fallat en la seva tasca. Han obeït els homes i no a Déu. No han vist que el Déu d'Israel, *el Déu dels nostres pares*, ha concedit el perdó dels pecats en la persona de Jesús. Ells han mort el *Cap i el Salvador*.

Tenim aquí dos títols cristològics molt antics. *Cap* es podria traduir per *Prototip* model destinat a ser reproduït. Jesús és el primer ressuscitat que obre el camí a la multitud dels qui estan destinats a la salvació.

Salvador és una paraula rara. No figura més que una vegada a l'evangeli de Lluç, al moment del naixement : Avui us ha nascut un *Salvador* que és el Messies, el Senyor (Lc 2,11). Els cristians vacil·len atribuir aquest títol a Jesús perquè els reis de l'època, sovint veritables tirans autoproclamant-se salvadors del poble.

Davant del sanedrí, davant del gran consell, Pere proclama que només el Crist és el Savador. Com ho és? Permetent al poble convertir-se (etimològicament: girar-se cap a Déu) i en conseqüència acollir el perdó que li és ofert "graciosament". En fidelitat a l'ordre rebut del Senyor, els apòstols i els seus successors anuncien aquest missatge al món, als jueus primer, seguidament als pagans. Ningú els podrà fer callar. (*Service Biblique Catholique: Evangile et vie*)

SEGONA LECTURA Apocalipsi 5, 11-14

Els fragments de l'Apocalipsi, seleccionats per aquests diumenges de Pasqua, ens presenten els grans actors i les realitzacions de la nova història inaugurada per la victòria de Crist sobre les forces de la mort. És precisament aquesta victòria i aquest vencedor que celebra el fragment d'aquest diumenge. L'espectacle és grandios, reuneix multitud innumbrables, centenars de milions, totes les criatures de tots els espais existents, al voltant del vencedor, l'Anyell, que és el Crist, i que condueix tota la creació vers el seu Pare, que seua en el trono. És una visió de futur, anuncia el resultat ineluctable de l'acció començada a Pasqua, la gran retrobada de Déu i dels seus fills, per a una festa eterna que compensa totes les dificultats i sofriments patits. El llibre de l'Apocalipsi llegit en aquest temps de Pasqua proposa visions de glòria i triomf. (*Signes d'aujourd'hui* 171, p. 78).

• EL SALM 29

El poeta celebra l'acció benèfica de Déu jugant amb contrastos: baixar- remuntar, còlera- bondat, un instant- tota la vida, vespre- matí, llàgrimes- crits de joia, dol- dansa, vestits de dol- vestits de festa, d'alegria.

Dés és bo amb els seus perquè és fidel a la seva Aliança. Com un bon rei, protegeix, salva els qui posen la seva confiança en ell. Amb Jesús, Déu dóna una nova prova de la seva fidelitat. Fent-lo remuntar definitivament de l'abisme, el constitueix Salvador de tots els homes.

La segona estrofa interromp la pregària adreçada a Déu. El poeta s'adreça als feels entorn d'ell. Els convida a recordar-se. Deuen recordar el nom santíssim de Déu, recordar la història santa al llarg de la qual Déu ha donat moltes proves del seu amor.

COMENTARI A L'EVANGELI Joan 21,1-19

Com a l'Apocalipsi, el simbolisme de les xifres i dels nombres juga un gran paper a l'evangeli de Joan.

Els deixebles són en nombre de set, xifra perfecte que pot evocar la totalitat de l'Església. Tota la nit els seus esforços són infructuosos. Ni tenen amb que alimentar el desconegut de la vorera. Contràriament, quan ells es deixen guiar per aquest home, les xerxes són plenes, 153 peixos. Estranya precisió que Sant Jeroni ha sabut interpretar de forma rellevant. Senyala, en efecte, que els naturalistes de l'època comptaven 153 espècies de peixos a la mar. Aquests 153 peixos, així, senyalen la

totalitat dels pobles de la terra. Es pensa igualment al cens ordenat pel rei Salomó que va comptar 153.600 estrangers a la terra d'Israel (Cr 2, 16).

Jesús invita els apòstols a convertir-se en "pescadors d'homes" a tot el món sencer. Però abans que l'Església comenci la seva missió, resta ajustar qüestions de precedències. A la vora del llac,

Pere fou el primer en unir-se al Senyor. Però és el deixeble estimat el primer en reconèixer-lo. Succeí el mateix a Jerusalem, al matí de Pasqua. Desapareixent davant de Pere, el deixeble estimat l'havia deixat entrar al sepulcre buit. No obstant ell l'havia precedit en la fe pasqual.

Té, per tant, una doble prioritat. Els dos es situen en dos plans diferents. El primer és místic. L'Església té la seva raó de ser del seu Senyor. L'ha de reconèixer per la fe i estimar-lo amb tot el cor. El segon és social. L'església és un cos visible, que té necessitat d'organitzar-se per a poder subsistir i desenvolupar-se. Després d'haver-li permès de refer-se de la seva triple negació, Jesús confia la responsabilitat de la comunitat a Pere. Aquesta responsabilitat suprema, com les altres responsabilitat en l'Església, no té raó de ser si no està fonamentada en l'amor. (*Service Biblique Catholique: Evangile et vie*).